

EAPC - Aprofundim en el procediment administratiu i en el funcionament de les administracions públiques

L'autorització o delegació de signatura

08-04-2024

La delegació de signatura és una tècnica de suport i auxili per la qual el titular de la competència trasllada a un altre òrgan la signatura de les seves resolucions (Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Navarra de [29 d'abril de 2019](#)). La normativa catalana en matèria de règim jurídic de l'Administració, tant la Llei 13/1989, de 14 de desembre, com la Llei 26/2010, del 3 d'agost, utilitzen l'expressió "autorització de signatura" per referir-se a aquesta tècnica.

En aquesta matèria la norma bàsica és la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic de les administracions públiques, que a l'article 12 regula la delegació de signatura: "Els titulars dels òrgans administratius, en matèries de la seva competència que tinguin, bé per atribució, bé per delegació de competències, poden delegar la signatura de les seves resolucions i actes administratius en els titulars dels òrgans o unitats administratives que en depenguin, dins dels límits assenyalats a l'article 9."

Com assenyalava el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en la [Sentència de 6 de novembre de 2004](#), "la delegación de firma permite a los titulares de los órganos o unidades dependientes simplemente firmar o suscribir, en lugar del titular del órgano competente, las resoluciones y actos adoptados por éste".

Es tracta, per tant, del trasllat a un altre òrgan de l'acte material de la signatura d'un acte o d'una resolució, que no inclou adoptar la decisió que es materialitza en l'acte o resolució a signar (Sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Aragó de [13 de juny de 2018](#)):

"Es una tècnica que precisa que el òrgano delegante indique al òrgano delegado el contenido de la delegación, o al menos indicaciones concretas de cual debe ser el sentido de la resolución, pues el delegado no está ejerciendo una competencia propiamente dicha sino que está ejecutando la orden del òrgano delegante. Por tanto si el òrgano delegado dicta una resolución contraria a la voluntad del òrgano delegante se estará dictando una resolución contraria a la competencia establecida."

Quan resulta palès que la signatura de l'acte o de la resolució no es limita a instrumentar la decisió de l'autoritat competent, extralimitant-se de la mera delegació de signatura, és invàlida (Sentència del Tribunal Superior de València de [2 de gener de 2001](#)). El Tribunal Superior de Justícia de Navarra, en la Sentència de [29 d'abril de 2019](#), considera que en aquests casos no pot donar-se nul·litat de ple dret per incompetència, que no ho és per raó de la matèria o del territori, sinó com a molt una incompetència funcional o jeràrquica.

La diferència entre la delegació de signatura i la delegació plena és que en aquesta última l'òrgan delegat exercita la competència de l'òrgan delegant, adoptant els actes i les resolucions corresponents, tot i que aquests es considerin adoptats per l'òrgan delegant. Per tal que l'òrgan delegat pugui signar vàlidament cal que l'òrgan delegant hagi manifestat i decidit sobre el fons de l'assumpte (Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de [6 de novembre de 2004](#)).

La delegació de signatura ha d'estar justificada en funció de les circumstàncies que concorrin en cada situació. Com en el supòsit que analitza la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de [5 de desembre de 2005](#), l'autorització de signatura es justifica en general per assolir i garantir l'eficiència, l'eficàcia i la celeritat en la tramitació dels procediments administratius.

Amb la delegació de signatura, la titularitat i l'exercici de la competència de què es tracti continua atribuïda a l'òrgan administratiu que la deté (article 12.2 de la Llei 40/2015 i Sentència del Tribunal Suprem de [2 de juny de 2003](#)). Per això, la Sentència de [30 de gener de 2002](#) del Tribunal Superior de Justícia de Galícia afirma que la delegació de signatura mai pot fonamentar una denúncia de manca de competència perquè l'actuació administrativa és adoptada per la persona titular de la competència.

Quines matèries poden ser objecte de delegació o autorització de signatura? Sobre aquest particular la redacció de l'article 12.1 de la Llei 40/1992 introdueix un canvi respecte al que establia la Llei 30/1992, de 26 de novembre, que també recull l'article 11.2 de la Llei 26/2010, del 3 d'agost. L'article 16.1 de la Llei 30/1992 circumscrivia la delegació de signatura a les resolucions i actes administratius en matèria de la seva pròpia competència. La nova redacció amplia l'àmbit de la delegació de signatura, abandona la referència a la "pròpia competència" i inclou tant les matèries de la seva competència per atribució, com les que procedeixen de delegació de competències. A més a més, la Llei declara aplicables a la delegació de signatura les prohibicions de delegar de l'article 9.2 de la Llei 40/2015, que afecten les competències relatives a les matèries següents:

"a) Els afers que es refereixin a relacions amb el cap de l'Estat, la presidència del Govern de la nació, les Corts Generals, les presidències dels consells de govern de les comunitats autònomes i les assemblees legislatives de les comunitats autònomes.

b) L'adopció de disposicions de caràcter general.

c) La resolució de recursos en els òrgans administratius que hagin dictat els actes objecte de recurs.

d) Les matèries en què es determini així per norma amb rang de llei."

La Llei 30/1992 prohibia la delegació de signatura en les resolucions de caràcter sancionador. Aquesta prohibició no apareix a la Llei 40/2014, per la qual cosa l'hem de considerar derogada. Ara bé, observem que la Llei 26/2010, en l'apartat 3 de l'article 11, manté que "L'autorització de

signatura no és procedent per a les resolucions de caràcter sancionador". Aquesta previsió s'ha de considerar derogada en aplicació de la disposició final primera de la Llei 26/2010, en la que es declara que el citat article 11.3 és reproducció del concordant de l'antiga Llei 30/1992, i que qualsevol modificació dels articles de la legislació bàsica que reproduïx aquesta llei implica la modificació, en els mateixos termes, dels articles respectius.

I en qui es pot delegar la signatura? A diferència de la delegació plena, que s'admet que es dugui a terme en favor d'altres òrgans de la mateixa administració, fins i tot que no siguin jeràrquicament dependents, la delegació de signatura només es pot fer en els titulars dels òrgans o unitats administratives que en depenguin. La Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Madrid de [23 de febrer de 2007](#) considera que no és imprescindible una dependència d'ordre jeràrquic perquè es pugui delegar la signatura, sinó que n'hi ha prou amb una dependència funcional com la que deriva d'una encomanda de gestió.

L'article 12.2 de Llei 40/2015 disposa que per a la validesa de la delegació de la signatura no és necessària la publicació, però això no treu, com assenyala la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de [6 de novembre de 2004](#), que la resolució de delegació sigui impugnabile:

"No se trata [...] de un acto interno o de mero trámite, que carezca de sustantividad propia, sino que en cuanto que regula la delegación de firma en dicha materia de tal autoridad administrativa es un acto definitivo, con evidente transcendencia material, susceptible por todo ello de impugnación."

Sobre l'abast de la delegació de signatura, la Llei 26/2010 indica que "pot ser general o per a un procediment administratiu concret. En aquest últim cas, l'autorització es pot fer en qualsevol moment de la tramitació previ a la resolució".

Quan la delegació de signatura no estigui subjecta a limitacions objectives, no cal la delegació de forma expressa per a cada expedient (Sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia [Sevilla] de [3 d'octubre de 2002](#)).

Quant a la vigència temporal de la delegació de signatura, la jurisprudència afirma que *per se* la delegació de signatura no està subjecta a limitació temporal, és a dir, té una vigència indefinida, i no es veu afectada pel canvi de la persona titular de l'òrgan que la va conferir (Sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Aragó de [13 de juny de 2018](#)).

Per acabar, cal comparar la delegació de signatura amb la facultat descrita a l'article 36.2 de la Llei 39/2015 sobre la forma dels actes administratius, amb la qual reuneix eventuais analogies:

"En els casos en què els òrgans administratius exerceixin la seva competència de forma verbal, la constància escrita de l'acte, quan sigui necessària, l'ha d'efectuar i signar el titular de l'òrgan inferior o funcionari que la rebí oralment, i en la comunicació d'aquest ha d'expressar l'autoritat de la qual procedeix. Si es tracta de resolucions, el titular de la competència ha d'autoritzar una relació de les que hagi dictat de forma verbal, amb expressió del seu contingut."

Si ens atenim a la literalitat tant del precepte que regula la delegació de signatura com del que regula l'exercici de la competència de forma verbal, sembla desprendre's que en el primer cas existeix una resolució ja formalitzada seguint els tràmits habituals, en la qual manca només la materialitat de la signatura, mentre que en el segon cas cal recollir la voluntat de l'òrgan competent, formalitzar-la per escrit i signar-la. Crida l'atenció que s'estableixin límits precisos a

la facultat de delegació de signatura i al seu exercici, i que, almenys de forma expressa, no se n'estableixin per a una operació que comporta no només l'acte formal de la signatura sinó la materialització de la resolució o de l'acte.

Pablo Herráez Vilas

Director d'Assessoria Jurídica de l'Agència Catalana de l'Aigua, doctor en dret i llicenciat en filosofia